

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 220.

Tiende Session.

57de Møde.

Tirsdagen den 15de December.

(Fortsat.)

Tiemroth: Det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand, som nu satte sig, i Begyndelsen af sit Foredrag gik noget vel meget ind paa formelle Betragtninger; jeg troer ikke, at disse ved denne Leilighed kunne komme i Betragtning. Hvorledes det hænger sammen med Kassebeholdningen, eller hvorledes Helestaten eller den særlige Stat staaer i denne Henseende, troer jeg ikke, det ved denne Leilighed kan være af Bigtighed at omhandle. Der er indruffet en stor Ulykke, som skal afhjælpes, og den afhjælpes ikke ved slige formelle Betragtninger. Naar man betragter, hvad der af Regjeringen forlanges, da er det ikke andet, end at den særlige Stat, Kongeriget Danmark, skal gaae i Caution for en Sum, som maaskee endogsaa tilhører os selv, og som findes i Drefundsfondet; forsaavidt der da maatte blive noget Tab, saa bliver det Danmark særligt, der skulde komme til at bære dette Tab. Det er den hele Betragtning; her bliver altsaa Spørgsmaalet, om der er Grund til at gaae ind paa at give en saadan Caution, men jeg troer rigtignok alligevel, at der i alle Maader er den høieste Foranledning til snarest muligt at gaae ind paa at give enhver Bemyndigelse og Regjeringen enhver Myndighed, som den maatte forlange. Det er ikke nogen enkelt Klasse, der lider i dette Dieblif, men det er alle Classer, ogsaa Haandværksclassen begynder stærkt at lide. Det ærede Medlem, som nys satte sig, har vist, hvor-

ledes Landbostanden, hvorledes Eiendomsbesidderen, som har Hypotheker, eller som paa anden Maade skal skaffe Penge tilveie — hvorledes de komme til at lide paa Grund af, at de ikke kunne skaffe Penge tilveie; men det er ikke deri, det stikker, det er ikke deri, at de ikke kunne skaffe Penge tilveie. Det er Omsetningen i det Store, der er gaaet istaa, og det er den, der skal hjælpes; det er de Kilder, hvorigennem denne Omsetning skeer, vi maae søge at bringe til at flyde igjen; det er den store Handelsomsætning, det kommer an paa. Vi vide Alle, at Danmark er et agerdyrkende Land, og at den største Deel af det, det forbruger i andre Henseender, frembringes ved Overtskuddet af Landproducter, som affættes til andre Lande; dette skeer ad middelbar Veie, nemlig derved, at Landbrugeren først bringer sine Varer til Kjøbmanden, der ved Forbindelser med Handelskuse i Kjøbenhavn eller Udlandet bringer dem videre; stændes denne Omsetning, saa kan det være, selv om der var en mindre rig Høst, — det har just ikke været Tilfældet laar, at den var rigelig, — at Varerne ikke kunne affættes, og der vil ogsaa blive Værdier af denne Art, som ligge stille; paa samme Tid, som Consumenterne betale dyrt, kunne Landbrugerne kun faae meget Lidet for deres Varer, fordi kun faa kunne kjøbe dem; men deraf vilde da atter følge, at Forbrugen af alle de Gjenstande, vi faae fra Udlandet, vil svinde ind; de 14 à 1500,000 Rd., som Tolpintræderne i de sidste Aar ere flegne, kunde da meget let svinde bort igjen. Det blev en Indtægt for Helestaten, der vilde forsvinde. Det er altsaa Danmark, der skal hjælpe for det Hele; man forlanger Hjælp, lad os give dem denne Hjælp; men lad os erindre,